

OSNOVNA ŠOLA
OLGE MEGLIČ
P T U J

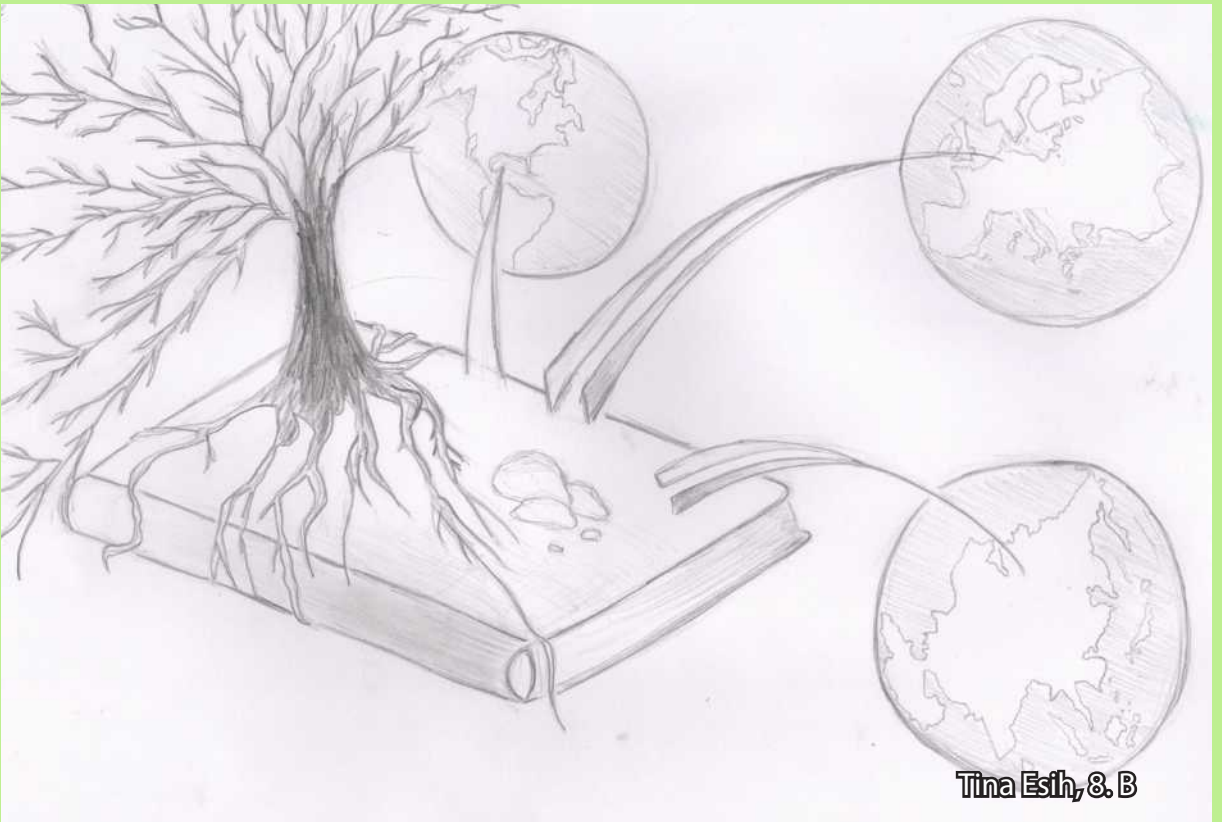
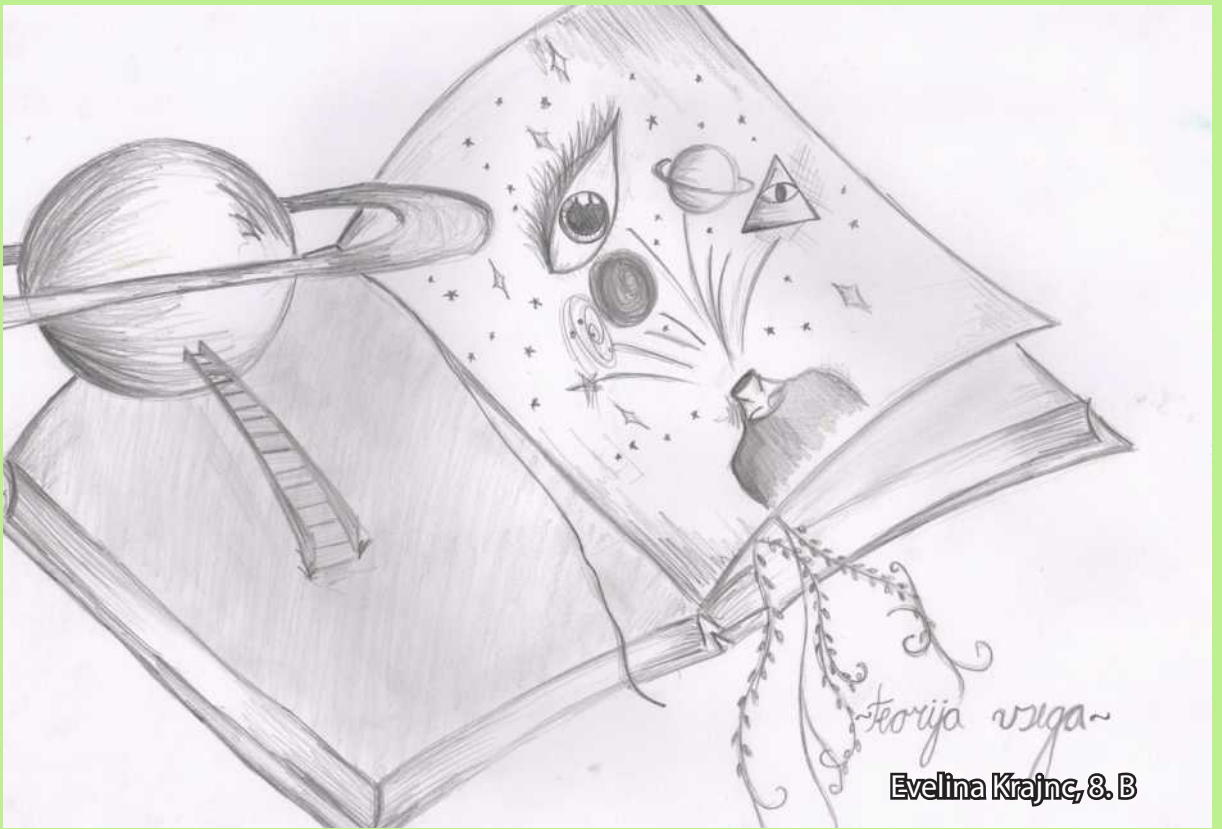
M

O

L

A

PRVA LITCA

MOJA
PRAVLJICA

OŠ OLGE MEGLIČ
MAJ 2016

UVOD

TISOČ IN ENA PRAVLJIČNA ZGODBA...

Pravljice so prava bogata in neizčrpna zakladnica ljudske domišljije. Gre za pripovedno zvrst ljudskega slovstva, skozi katero preko domišljije zaznamo življenje in mišljenje davne preteklosti. Po nastanku in izvoru so ena izmed najstarejših oblik besedne umetnosti. Zgodbe, podobne pravljici, najdemo že v antičnih časih pri Grkih pa tudi v Indiji. Znano je, da so pravljico Janko in Metka odkrili na Karibih. Pepelka je stara nekaj tisočletij in obstaja v tisočih različicah po vsem svetu.

Pravljice so se, tako kot ostale zvrsti besedne in glasbene umetnosti, širile z ustnim izročilom, zato so se ves čas spreminjale. To je bilo odvisno od razmer, v katerih so nastajale, in tudi od zapisovalca, ki si je lahko ob tem privoščil svojo umetniško svobodo.

V pravljicah nastopajo škratje, velikani, čarovnice, vile, princese, kralji, zmaji ... Kraj in čas v pravljicah nista določena. Zanje so značilni zapleti, ki pa se s čudežnim dejanjem skoraj zagotovo razrešijo in sledi srečen konec. Dolgo časa so bile namenjene le odraslim, danes so namenjene predvsem otrokom. A kot pravijo - za pravljice ni nikoli prezgodaj in nikoli prepozno.

Otroška ciljna skupina jih ima neizmerno rada. Ni ga malčka, ki ne bi hrepenel za pravljico pred spanjem v zgodnjem otroštvu. Najbolj srečni pa so otroci, ki po naučenih prvih črkah premagujejo besede in si krajše pravljice prebirajo kar sami. Če pa še ne znajo brati, jih lastna domišljija povede v pravljčni svet, v katerem si, ob bogatih ilustracijah, ustvarijo novo pravljico.

In ravno zaradi tega smo se odločili za spletno knjigo Moja pravljica, ki bo letos izšla že četrtič. Tokratni izziv je bil, da so otroci ustvarjali nove pravljčne dežele, v katerih nastopajo znani pravljčni junaki, poleg njih pa obvezno tudi avtorji, torej otroci sami.

Ne boste verjeli, koliko domišljije imajo naši šolarji. Ta je preprosto brezmejna. Zato mi ne preostane drugega, kot da vas povabim v čudovito deželo, ki se imenuje Moja pravljica.

Knjižničarka Alenka Kandrič

KAZALO

MATJAŽ IN TRIJE PRAŠIČKI.....	6
KNOFEK KROFEK.....	6
NENAVADNA IGRA.....	9
OBISK PRI RDEČI KAPICI.....	9
JAZ IN JUNAKI IZ PRAVLJIC	9
ENEJEV ROJSTNI DAN Z NOVO ČUDEŽNO KNJIGO	10
PRAVLJIČNA ZGODBA.....	11
PRVIČ V PRAVLJICI.....	13
ČAROVNIK REŠI PROBLEM	14
MOJ ROJSTNI DAN S PRAVLJIČNIMI JUNAKI	15
NA GRADU ČAROVNIKA S PRAVLJIČNIMI JUNAKI	16
RDEČA IN MODRA KAPICA.....	16
SREČALA SEM PEPELKO	18
SREČALA SEM PRAVLJIČNE JUNAKE	19
POTOVANJE V PRAVLJICO.....	21
OBUTI MAČEK IN JAZ	22
BALETKA LUNA	25
POGUMNI VITEZ	25
KAKO JAZ IN ZLATOLASKA REŠIVA RDEČO KAPICO PRED VOLKOM	25
ROP V PEKARNI.....	26
RAČEK, ZMAJ IN MAJ.....	26
ČAROBNA KNJIGA.....	29
JAN IN PRIJATELJI	30
DEČEK TIM	30
GAL IN NJEGOV PRIJATELJ MALI PRINC	33
TIMI, KAČA IN ZMAJ	33
VILA NINA.....	34
IZGUBLJENI DIAMANT.....	34
OBISK PRI SNEGULJČICI.....	34
ČEBELA IN ŠKRAT NIKOLA.....	37
ENEJ, POGUMNI VITEZ.....	37
KO REŠIŠ GRDEGA RAČKA	37
PRAVLJIČNI JUNAKI IN JAZ.....	38
SELINA SREČA ŽOGICO NOGICO.....	38
PRINCESA ŽIVA	38
PRAVLJIČNI POUK.....	39
GOSPOD KOKOT	40
KNJIGA, KI TE PONESE V SANJE	42
VOLK IN SEDEM PALČKOV	42
PRAVLJIČNA NEZGODA.....	43
KO PRIDEJO PRAVLJIČNI JUNAKI	44
MOJ ROJSTNI DAN	45
KO SREČAM JUNAKE.....	45

MATJAŽ IN TRIJE PRAŠIČKI

Matjaž je nekega dne prebral knjigo o treh prašičkih. Že je hotel oditi spat, ko ga je nekdo potrepal po rami. Ozre se in tam stojijo trije prašički. Skoraj je padel v igrače.

»Kdo ste pa vi?« vpraša Matjaž.

»Poslušajte, fantje,« reče eden izmed prašičkov, »ta otrok še ni slišal za nas. Mi smo vendar trije prašički!«

»Ste prišli iz pravljice?« vpraša Matjaž.

»Ja, seveda. Mimogrede, kje pa smo?« vpraša prašiček.

Matjaž odgovori: »Ja, kje? V resničnem svetu vendar.«

»Kaj res? V resničnem svetu smo?«

Matjaž spet skuša zaspati. Potem pa ga nekaj kosmatega prime za vrat. Tako se prestraši, da pade na tla. Ko je pogledal kvišku, je pred njim stal volk. Matjaž ga je skušal vreči nazaj v knjigo, a volk se ni dal.

»Poslušaj, ti mali, jaz sem močnejši od tebe. Torej jaz odločam. Zdaj pa mi takoj povej, kje so prašički!« je bil jezen volk. A ko je volk nehal govoriti, ga je Matjaž še enkrat zgrabil in ga spodil nazaj v knjigo. Nato je končno v miru zaspal. Zjutraj se je zbudil. Mamico je že mislil prositi za čaj, a so ga prašički prehiteli. »Tudi mi bi radi čaj!« vzkliknejo vsi hkrati.

»Prav, tudi za vas ga prinesem.«

Nato so se dolgo igrali. Bil je popoldan. Prašiček vpraša Matjaža, če lahko sedaj odidejo domov. »Lahko že, a zakaj bi šli,« je bil radoveden Matjaž.

»Še svoje hiške moramo zgraditi.«

»Kje pa boste našli vse potrebno za hiške? Če hočete, gremo k mojemu dedku. On nam bo gotovo dal vse, kar boste potrebovali.«

In tako so storili. Prašički so se vrnili v knjigo in si zgradili hiške. Počil je lonec in pravljice je konec.

Matjaž Habjanič, 1. a

KNOFEK KROFEK

Nekoč je živel Knofek Krofek. Na potki pred hišo je našel kovanček. Ko je hotel iti v hišo, me je zagledal. Šla sva v sladkorno mesto. Knofek Krofek mi je kupil čokolado. Srečala sva sladkorno penico. Skupaj smo odšli v zabavišni park. Hura, kako je bilo zabavno. Nato je sladkorna penica odšla domov in midva tudi.

Nina Kekec, 2. b

Adrijana Pungařek, 3. A

Laura Britelj Čelan, 3. A

Zoja Filip, 3. A

Lana Jerič, 3. B

NENAVADNA IGRA

Sestricico sva se igrali na dvorišču. Med igro sva opazili, da se okrog naju nekaj dogaja. Pogledali sva in opazili nenavadna bitja, ki so počela vse mogoče čudežne stvari. Ugotovili sva, da so to bitja iz pravljic: dobre vile, škratje, čarobni mucii in še mnoga druga. Bila so zelo prijazna in so dovolila, da se lahko igrava z njimi. Bili sva zelo veseli. Zvečer sva mamici in atiju pripovedovali o čudovitih dogodivščinah.

Klara Gabrovec, 2. b

OBISK PRI RDEČI KAPICI

Nekoč je živel Rdeča kapica. Živel sem blizu njene hiše in sem jo dobro poznal. Nekega dne sem šel k njej na obisk, ker me je povabila. Med igranjem je prišla njena mama in rekla, da mora bolni babici odnesti potico in vino. Šel sem zraven nje. Ko sva hodila po gozdu, sva srečala volka. Vedela sva, da je volk hudoben, zato sva hitro stekla do babičine hiše. Babici sva dala potico in vino ter se odpravila proti domu. Zunaj naju je čakal volk, saj nama je sledil. Požrl je Rdečo kapico, jaz pa sem stekel do lovca po pomoč. Lovec je vzel puško in ko sva našla volka, ga je ustrelil. Lovec mi je dal nož, da sem volku prerezal trebuh in iz njega izvlekel Rdečo kapico. Bila je zelo vesela, da sem jo rešil. Nato sva odšla domov in njeni mami povedala, kaj vse se je zgodilo. Mama je bila tako vesela, da je še meni spletla kapico. Moja je bila modre barve.

Nato je pome prišla moja mama. Moral sem domov. Modro kapico bom imel za spomin do konca svojih dni.

Lan Milošič, 2. a

JAZ IN JUNAKI IZ PRAVLJIC

Nekoč je v mestu živel deklica Zoja. Rada je obiskovala knjižnico. Nekega dne je s police potegnila čudežno knjigo. Potem jo je odprla in knjiga jo je potegnila vase.

Tam je Zoja srečala številne pravljичne junake: Janka in Metko, tri pujske, Pepelko, Sneguljčico in še mnogo drugih. V nekem trenutku je zaslišala glasno klicanje na pomoč. Stekla je proti trem hišicam iz slame, lesa in opek. Zagledala je volka, ki je že hotel požrti tri pujske. Vprašala ga je, ali ima prijatelje. Odgovoril ji je, da jih nima, zato mu je svetovala, naj se pujskom opraviči. Volk jo je ubogal in tako dobil prijatelje.

Nove prijatelje pa je dobila tudi Zoja in odslej se je pogosto vračala v čudežno knjigo pravljic.

Zoja Zemljarič, 2. a

ENEJEV ROJSTNI DAN Z NOVO ČUDEŽNO KNJIGO

Ne dolgo nazaj je fant, ki mu je bilo ime Enej, praznoval deseti rojstni dan.

Da vam ne bom preveč razlagal, kakšno rajanje se je odvijalo, vam povem, kar je pomembno. Pomembno je namreč to, da je od sestre dobil knjigo. A daril ni gledal, dokler ni bilo konec praznovanja. Rad je imel presenečenja. Ko je bilo konec rojstnega dneva, je končno pogledal darila. Sestrino darilo je imelo zlat, svetlikajoč ovoj, zraven pa je našel tudi zlato vizitko, na kateri je pisalo:

Dragi Enej!

Končno je prišel tvoj rojstni dan. Sedaj si star že za dve roki. Pridno beri in postani odličnjak.

Vse najboljše!

Od tvoje sestre Gaje Elene

Pogledal je, kaj je dobil. Bila je knjiga. Bil je vidno razočaran, saj ni rad bral knjig. Prebral je naslov: Neverjetnih 6. To je bila zgodba, ki jo je sam napisal, vendar je ni dal ne v računalnik ne v izdajo. Odprl je knjigo in osupel. Knjiga je bila prazna. Preden se je sploh lahko zavedal, kaj se dogaja, ga je potegnilo v knjigo. Padal je, padal in občutek je bil čudovit. To je bilo resnično nekaj zanj. V realnem svetu se je čas zaustavil, on pa je padel v drug svet, svet knjig in pustolovščin. Znašel se je v knjižnici galaksije, kjer so se v sanjah zbirali otroci in brali zgodbe, ko so ponoči spali. Vendar pa danes tukaj ni bilo nobenega otroka. Razbežali so se. Le zakaj? Čakalo ga je le pet novih prijateljev. Ozrl se je in videl kaos okrog sebe, vse je bilo razmetano in knjige niso vedele, kje je njihovo mesto. Vas zanima zakaj? No, prav, pa vam povem. Knjižničnemu svetu je vladal Marko Črkovski. Bil je namreč zelo zloben in ni imel rad, če so se otroci razigrali in zabavali. Motilo ga je.

Enej se je s prijatelji podal v akcijo in odločili so se, da ustavijo zlo. Naj vam povem, kako je bilo prijateljem ime: Robi Hobi, Nina Želatina, Marko Klofotalko, Sabina Malina, Neža Mreža in jaz, Enej Stanovnik.

Ker je bila to pravljica, je v njej vladala domišljija, zato so se prijatelji lahko spremenili v domišljijjsko osebo. Robi Hobi se je spremenil v letečega človeka, ki bruha ogenj, Nina Želatina je postala hitra in nevidna, Marko Klopotalko je dobil telekinetične in telepatske sposobnosti, Sabina Malina je dobila super vid in super sluh, Neža Mreža pa je super ostro merila in se je lahko raztegnila v neskončnost. Enej Stanovnik je imel moč hipnotiziranja in je lahko letel.

Zdaj so bili ekipa Neverjetnih 6 pripravljeni na avanturo. Podali so se v boj z Markom Črkovskim. Imel je moč naddomišljijjskih možganov in če te je zadel z naddomišljijjskim žarkom, so se tvoji možgani zmleli v čežano. Marko Črkovski pa je užival, ko je jedel čežano. Neverjetnih 6 je napadlo Marka Črkovskega.

Marko Klopotalko je prebral misli Črkovskega. Sabina Malina je videla v nevidni

svet, kaj Črkovski naklepa, Neža Mreža se je raztegnila okrog njega in se spremenila v mrežo, Enej Stanovnik ga je hipnotiziral in uspaval, Robi Hobi pa je ves čas bruhal ogenj, saj se je Črkovski ognja že od nekdaj bal.

Boj je potekal silovito in Neverjetnih 6 se je borilo z vsemi svojimi sposobnostmi. Na koncu so izčrpanega Marka Črkovskega zakopali v zemljo.

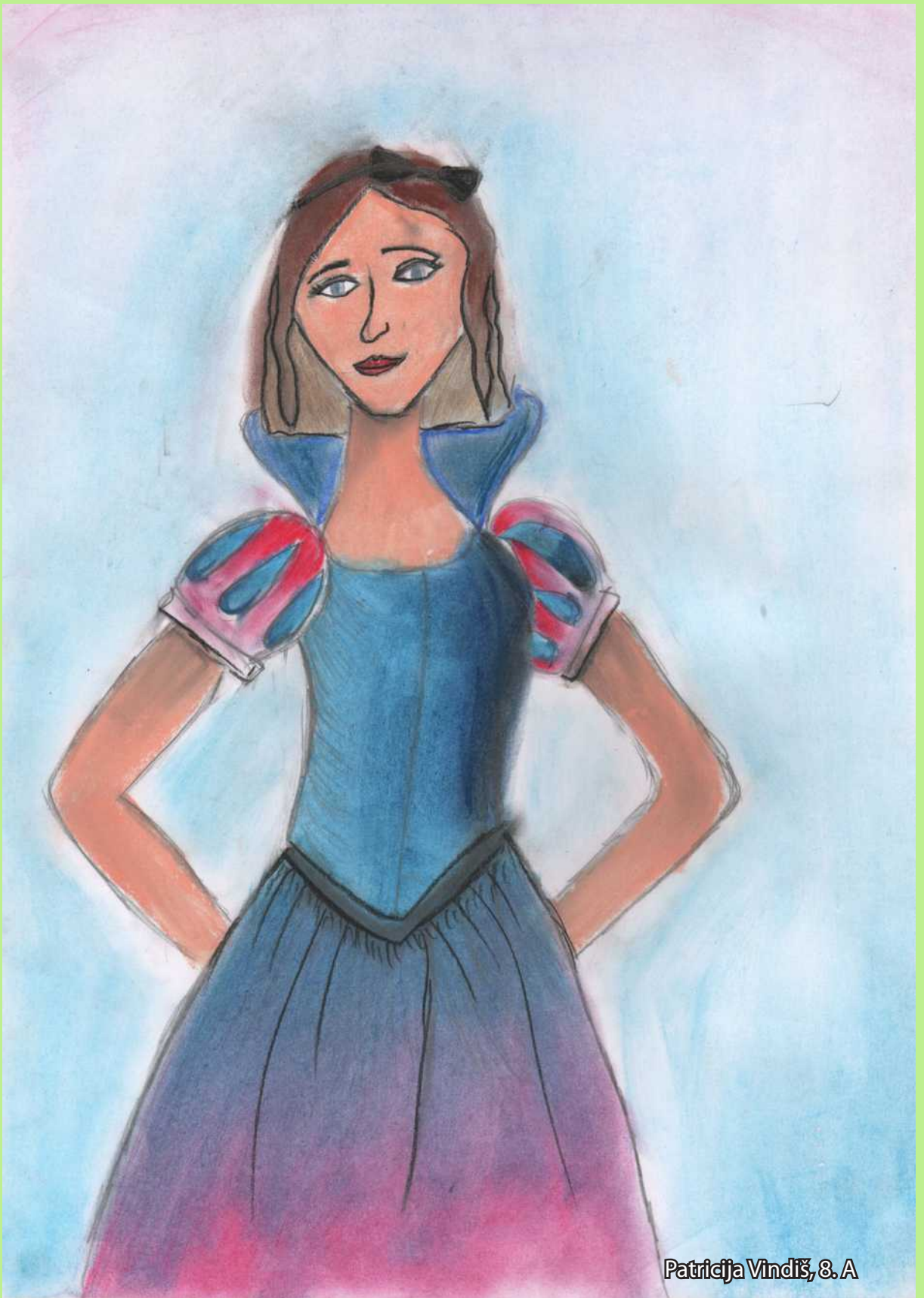
Po zmagi se je na nebu videlo, kako se v realnem svetu čas vrti nazaj. Prevrtil se je do Enejevega desetega rojstnega dne, ko je prijel v roke zlato knjigo z naslovom Neverjetnih 6. Medtem ko je Enej premagoval zlobneža skupaj s svojimi prijatelji, je bil v lastni zgodbi. Zato je vsaka njegova dogodivščina čudežno pristala napisana na strani njegove knjige.

Odprl je knjigo. Njene strani so bile polne dogodivščin in avantur, ki jih je doživel s svojimi najboljšimi prijatelji, ki mu bodo vedno ostali v srcu. Kajti kar človek doživi ob iskrenem prijatelju, ostane za vedno shranjeno v njegovem srcu. Enej je zaprl knjigo in čutil neizmerno srečo.

Enej Stanovnik, 4. b

PRAVLJIČNA ZGODBA

Nekoč je živela deklica po imenu Teja, ki je zelo rada je brala knjige in zelo rada hodila v knjižnico. Doma je imela polno sobo knjig, v katerih so bile pravljice. Vedno je imela željo, da bi videla pravega pravljичnega junaka. Največkrat je brala zgodbo o Sneguljčici. Ta zgodba ji je bila všeč zato, ker je imela srečen konec. Motilo pa jo je to, da je bila vključena tudi čarovnica. Ni ji bilo všeč njeno obnašanje. Samo tega lika v resnici ni hotela zares videti ali pa ga spoznati. Ko je bila majhna, ji je mama največkrat prebrala knjigo o Sneguljčici. Všeč ji je bil lik sedmih palčkov in Sneguljčice ter princa, ki je rešil Sneguljčico. Ko se je bližal večer, je Teja hotela ponovno prebrati knjigo, čeprav jo je že približno stokrat. Brala je in brala in ko je prišla do zadnje strani, se je ponovno ustavila ob sliki, kjer imajo slavje. Ta ji je bila še posebej všeč. Ko je odbila polnoč, je Tejo kar naenkrat vsrkalo v knjigo. Bilo je čudno. Znašla se je v neznani hiši. Hotela je že oditi, ko je nekdo potrkal na vrata. Bila je čarovnica oblečena v branjevko. Teja je pogledala skozi okno in videla branjevko. Malo se je razgledala po hiši in ugotovila, da je v hišici sedmih palčkov. Ker je brala to knjigo, je vedela, da je to stara čarovnica. Ko je prišla ven, je starka rekla, da prodaja stvari. Teja si jih je pogledala in starka je rekla, da si lahko poskusi pas in z roko je pokazala na lep rdeč pas. Teja si ga je poskušala nadeti. Starka jo je vprašala, ali ji lahko pomaga, vendar jo je Teja zavrnila, češ da lahko sama. Čarovnica se je začudila. Ni vedela, zakaj ji Sneguljčica ni dovolila, da ji pomaga nadeti pas. Teja je rekla, da ji je premajhen, zato je čarovnica odšla. Teja se je spraševala, zakaj je čarovnica mislila, da je ona Sneguljčica. Pogledala se je v ogledalo in vedela zakaj, saj je bila enako oblečena kot ona in zgledala je točno tako kot Sneguljčica. Ko so nazaj prišli palčki, so vprašali Tejo, za katero so menili,

Patricija Vindiš, 8. A

da je Sneguljčica, če se je kaj zgodilo. Teja je povedala, da jo je obiskala stara branjevka in ji hotela prodati pas, ki je bil lep in svilen. Palčki so vprašali, ali ga je vzela, in Teja je rekla, da ne. Ko je palčkom hotela povedati, da je ona v resnici Teja, je na vrata spet nekdo potrkal. Bila je prava Sneguljčica. Bila je vsa umazana in zdela se je šibka, zato so se palčki začudili in vprašali, kaj se dogaja. Sneguljčica se je ob pogledu na Tejo začudila, nato pa povedala, da jo je ugrabila čarovnica, a ji je uspela pobegniti. Palčkom je bilo to všeč, saj niso hoteli, da se komu kaj zgodi zaradi stare hudobne čarovnice. Teja jim je vse razložila in palčkom je bilo zdaj bolj jasno. Mimo je prišel princ in se prav zares zaljubil v Sneguljčico in ko sta se poročila, sta bila srečna, tako kot v pravi pravljici. Teja se je lahko vrnila domov. Naslednji dan v šoli ni povedala nikomur, saj je hotela, da je to skrivnost. V pravljico pa se je še večkrat vrnila. In vsi so bili srečni do konca svojih dni.

Teja Sabotin, 4. b

PRVIČ V PRAVLJICI

Nekoč, v neki šoli, je pouk hitro minil. Deklica Nika ni vedela, s kom bi se igrala v podaljšanem bivanju, zato je s torbo v roki smuknila pod mizo. Segla je v torbo in tam našla knjigo pravljic. Komaj je odprla knjigo, že je pristala v njej. Znašla se je v pravljичni deželi. Bila je navdušena. V bližini je našla grad. Opazila je, da nima ne oken ne vrat. Na balkonu je stala gospodična. Nika jo je takoj prepoznala. Bila je Motovilka. Pozdravila jo je z balkona in Nika jo je začudeno pogledala. »Ja kje pa sem?« »V pravljичni deželi,« ji je odgovorila Motovilka. »Pojdiva naprej,« ji še reče in se s čarovnijo spusti na tla. Na poti Nika opazi Pepelko, Sneguljčico in Rdečo kapico. Imele so piknik. Ko sta prišli bližje, je Rdeča kapica spregovorila: »Ravno gremo na izlet. Bi se nama pridružili?« »Z veseljem!« je pripomnila Nika. »Gremo!« je zaklicala Sneguljčica. In tako se je vseh pet odpravilo k ostalim pravljичnim junakom: kositrnemu vojaku, plesalki, mali morski deklici, Trnuljčici in sedmim kozličkom.

Med tem je zlobna čarovnica ujela nekega kraljeviča, ki je iskal princeso, v katero je bil zaljubljen. Bila je v čarobnem gozdu. Čarovnica se je nesramno krohotala.

Nika se je s svojimi novimi prijatelji odločila, da raziščejo čarobni gozd. Našli so tisto princeso, ki jo je prej iskal kraljevič. Povedala jim je, da jo je čarovnica ugrabila in skrila. Prijatelji so jo rešili, nato pa so se skupaj odpravili še po kraljeviča. Z glasnim rjojenjem so prestrašili čarovnico, da je odšla iz gozda neznano kam. Kraljevič je bil rešen. S princesko sta se poročila, Nika pa se je srečna vrnila domov.

Nika Vidovič, 2. a

ČAROVNIK REŠI PROBLEM

Nekega dne, ko sem bila bolna, sem ležala v postelji in se dolgočasila. Imela sem namreč vodene koze. Ko sem zaspala, me je prebudil glasen: »Ga, ga, ga!«

Prestrašena sem skočila iz postelje. Na stolu sem zagledala grdega račka, ki se je smejal.

Vprašala sem ga: »Zakaj se tako smejiš?«

»Ker si pikasta po celem telesu,« mi je v smehu odgovoril.

Čakala sem, da se bo nehal režati, nato pa sem mu rekla: »To niso pike, ampak vodene ...«

»Stop,« me je prekinil, »mi boš potem povedala. Zdaj greva raje ven in se sprostitiva.«

»Z veseljem bi šla s tabo, vendar ne morem, ker sem bolna,« sem žalostno rekla.

Grdi raček je zavil z očmi in rekel: »Obleci vetrovko in čevlje ter pojdi ven!«

Malo sem oklevala, a ker me je mikalo, da grem z njim, sem ga ubogala.

Zunaj me je vprašal: »No, kako se zdaj imenujejo te tvoje pike?« »Vodne koze,« sem mu rekla.

»Koze? Misliš tiste iz Volka in sedem kozličkov?!«

Želela sem ga ustaviti, a prepozno. Že je poklical sedem kozličkov in jih vprašal, zakaj so mi to naredili.«

»Ne, grdi raček, motiš se. To je vendar otroška bolezen!« sem ga prekinila.

»Ja, tega ji nismo mi naredili!« je zaklicalo vseh sedem kozličkov hkrati.

»Potem pa sem se zmotil, kajne?« je sramežljivo vprašal grdi raček. »Ja,« smo odgovorili vsi.

V tistem trenutku se je kar od nekod prikazal čarovnik. Vprašal je, kaj se dogaja. Razložili smo mu vse o mojih vodenih kozah.

»Te bom jaz pozdravil,« je rekel. Bila sem zelo vesela. Ko je izrekel nemalo magičnih besed, se je okrog mene naredila ognjena sapa. Puhnila je proti meni. Nato je pričaral še vodno sapo, ki je storila enako kot ognjena. Naenkrat so vodene koze izginile. O, kako sem bila vesela. Zahvalila sem se mu in tudi vsem ostalim, ki so mi priredili tako nenavadno, a lepo dogodivščino. Tega ne bom nikoli pozabila.

Emma Sartor, 3. A

MOJ ROJSTNI DAN S PRAVLJIČNIMI JUNAKI

Nekega dne, ko sem imela rojstni dan, smo noreli in zgodila se je nesreča. Moja prijateljica Emma se je močno udarila. Zelo jo je bolelo. Jokala je in jokala, midve z Zalo pa sva jo skušali potolažiti. Moje mame pa ravno takrat ni bilo doma. Nismo vedele, kaj storiti. Aleji sem naročila, naj gre iskat obliž. Pojasnila sem ji, da so obliži v kuhinji, v drugem predalu. Aleja je ravno odšla, ko so v sobo vstopili junaki iz pravljic: vila, hudobna čarovnica, vitez, Trnuljčica, Sneguljčica in sedem palčkov, govoreči zajec, govoreča lisica in govoreči ptič. Vsi po vrsti so se prerivali, nas pa je bilo vedno bolj strah. Bili so zelo glasni. Kljub strahu sem zbrala pogum in jim razločno rekla, da če ne bodo takoj utihnili, jih bom odgnala nazaj v pravljico deželo. Še tisti trenutek so vsi utihnili. Vprašala sem jih, če mi lahko pomagajo. Vsi so takoj prikimali. Le čarovnica se je hudobno krohotala in zavpila proti Emmi, da jo bo, cmero jero, uničila. Emma in vsi drugi smo se zelo prestrašili. A že v naslednji minuti je pred vse stopil Staš in z njegovimi forami nasmejaj prav vse. Začel je seveda s svojim plesom. Ko je odplesal, je čarovnica jezno rekla, da lahko poje še njega in vse ostale. Tisti trenutek sem prosila viteza, naj nas reši hudobne čaravnice. Takoj se je strinjal. Med tem časom je Aleja že našla obliž. Zala ga je prilepila Emmi na komolec. Ko smo pogledali okoli sebe, med pravljичnimi junaki nikjer ni bilo čaravnice. A glej ga zlomka, zdaj je bila nad nami. Vitez jo je opozoril, naj neha nagajati, sicer jo bo ubil.

»Ja, ja! Hahaha! Ti me boš ubil? Pa kaj še! Mene ne more nihče ubiti!!! Hahaha!« se je krohotala čarovnica.

»Seveda te lahko!« je še rekel vitez in še isti trenutek zapičil meč v čarovničino srce. Čarovnica je mrtva obležala, nato pa izpuhtela neznano kam. Vsi smo bili veseli. Staš je od veselja še enkrat zaplesal. Takrat je v hišo vstopila mama in začudeno vprašala: »Ja kaj za vruga pa je to?«

Vsi smo ji hiteli razlagat o Emmini poškodbi, pa o tem, kako so prišli pravljjični junaki, pa o čarovnici in sploh o vsem dogajanju. Pojasnili smo ji tudi, da je zdaj že vse v redu. Pravljični junaki so se zato lahko vrnili v pravljjično deželo. Čeprav so odšli in čeprav so nato morali domov oditi še vsi moji prijatelji, je bil to zame najboljši rojstni dan. Zaradi nenavadnih dogodivščin sem bila tako utrujena, da sem kar padla v posteljo.

Darma Fenos, 3. a

NA GRADU ČAROVNIKA S PRAVLJJIČNIMI JUNAKI

Nekoč, pred davnimi časi, sredi ničesar, je v prelepi hiši živela deklica Laura. Zelo rada je hodila na dolge sprehode.

Nekoč je šla v neznan grad. Potrkala je. Vrata so se odprla in čarovnik jo je potegnil v notranjost. V veliki sobani jo je zaprl v kletko. Tam so bili še drugi. Opazila je, da so junaki iz pravljič: Peter Pan, Sneguljčica in drugi. Tudi oni so bili zaprti v kletkah. Z njimi se je spoprijateljila. Povedali so ji, da so že večkrat hoteli pobegniti, a jih je čarovnik zmeraj ujel.

Nekega dne je eden izmed ujetnikov ponovno poskusil. Imel je palico in z njo je vzel ključ. Za las je vsem uspelo pobegniti.

Junaki so se vrnili v knjige, Laura, torej jaz, pa nazaj domov.

Laura Bricelj Čelan, 3. a

RDEČA IN MODRA KAPICA

Nekoč sta živeli Alja in Rdečka. Alja je imela modro kapico, zato so jo klicali Modra kapica, Rdečka je imela rdečo kapico, zato so jo klicali Rdeča kapica.

Nekega dne je mama rekla, naj gresta k babici ter ji odneseta vino in potico. Alja je rekla, da bo nesla potico, Rdečka pa, da bo nesla vino. Šli sta na pot. Srečali sta sedem palčkov in jih vprašali, kje je Sneguljčica. »Ne vemo,« so rekli palčki in šli vsak svojo pot. Nato sta Rdeča in Modra kapica srečali volka. Lepo ju je pozdravil. Vprašal ju je, kaj držita v rokah. Povedali sta, da neseta vino in potico k njuni babici. Volka je zanimalo, kje živi njuna babica. Pojasnili sta mu, da moraš zaviti najprej levo, nato desno in se ustaviš pri rumeni hiši. Svetoval jima je, naj za babico nabere še lepe rožice, ki so rasle ob poti. Ubogali sta ga. Nato jima je volk rekel, da mora naprej. Prišel je do babičine hiše in rekel: »Živijo, babica.« Babica je mislila, da sta Rdečka in Alja, zato ju je povabila naprej. Volk je vstopil in pojedel babico.

Ko sta Rdeča in Modra kapica nabrali rožice, sta se spomnili, da morata k babici. In sta šli. Prispeli sta do hiše, videli odprta vrata in se prestrašili. Vstopili sta in vprašali: »Babica, zakaj imaš tako velika ušesa?« »Da vaju lažje slišim,« je odgovoril volk. »Babica, zakaj imaš tako velike oči?« »Da vaju lažje vidim.« »Babica, zakaj imaš tako velika usta?« »Da vaju lažje požrem!!! Njam, njam, njam...«

Požrl je Rdečko in Aljo in utrujen zaspal. Palčki so videli, kako je volk pojedel Aljo in Rdečko, zato so šli poiskat lovca. Lovec je prišel in hotel ustreliti volka, a se je spomnil, da so v trebuhu Alja, Rdečka in babica. Vzel je nož in mu previdno prerezal trebuh. Alji, Rdečki in babici na srečo še ni bilo hudega. Babica je vprašala: »Kaj bomo s to barabo?« »Že veval!« sta rekli Alja in Rdečka. »Prinesimo kamne in jih dajmo v volčji trebuh, da mu bo slabo.« O, kako so bili težki ti kamni. »Mislim, da jih bo dovolj. Naj mu zdaj zašijem še trebuh,« je rekla babica. Nato pa dodala: »Hitro se skrijmo. Mislim, da se volk že prebuja.«

»Uh, koliko sem pojedel. Zdaj pa moram nazaj v gozd. Joj, kako so težki tile ljudje, da bom kar umrl,« je potožil volk. Rdeči in Modri kapici se je zasmilil in sta rekli: »Če boš prijazen, ti bova pomagali.« »Bom,« je rekel volk. Vzeli sta nož in prerezali šive. Pobrali sta kamne iz trebuha in ga nazaj zašili, da se niti en šiv ni videl. Lovec in babica sta se nehala skrivati in sta rekla: »No, če je volk že obljubil, da bo prijazen, potem bo pa vse v redu.« In so se začeli loviti. Lovili so se do noči. Rdeča in Modra kapica sta morali domov, zato sta se poslovili: »Adijo, volk, adijo, babica in lovec.« Prišli sta domov in mamicu pripovedovali o svoji dogodivščini in nista nehali govoriti. Pri nas se ta zgodba konča in kaj nam preostane drugega, kot da rečemo: »Počil je lonec in pravljice je konec.«

Alja Sedič, 2. B

SREČALA SEM PEPELKO

Nekoč, pred davnimi časi in za devetimi gorami, je živela srečna družina: oče, mati in hči, ki ji je bilo ime Pepelka. Bili so revni, a kljub temu zadovoljni, ker so se imeli zelo radi. A nekega dne je mati zbolela in noben zdravnik ji ni mogel pomagati, saj niso poznali zdravila za bolezen, ki ji ni dala miru. Na žalost je mati v kratkem času umrla. Oče in Pepelka sta žalovala in potočila ogromno solza.

Minilo je leto, ko se je oče znova poročil s hudobno gospo, ki je v hišo pripeljala dve razvajeni hčerki. Ker pa je oče moral služiti denar za vsakdanji kruh, je moral na pot. Takoj, ko je oče odšel, je mačeha Pepelki dala grdo, raztrgano obleko in jo nagnala v kuhinjo, kjer je morala delati in delati.

Prišel je dan, ko je princ povabil na ples vse princeze, saj se je hotel poročiti. Pepelka si je prav tako želela na ples, a mačeha ji tega seveda ni dovolila. Ko je Pepelka prosila in prosila, ji je mačeha dala težko nalogo, da mora prebrati vsa zrna, ki jih je usula v pepel. Na pomoč so ji priletele ptičke in mačeha ni mogla verjeti, da je Pepelki uspelo. A kljub temu ji ni dovolila na ples.

Pepelka je bila žalostna in je jokala. Odšla je k drevesu, a se ji je na poti prikazal predor, ki ga je prvič videla. Ker je bila radovedna, je šla skozi predor in vstopila v naš svet. Pred seboj je zagledala belo hišo s sivimi žaluzijami. Stopala je po poti do hiše in pozvonila. Vrata ji je odprla prijazna deklica. Ta deklica sem bila jaz. Ko sem jo zagledala vso umazano od saj, sem takoj spoznala, da pred mojimi vrati stoji Pepelka. Povabila sem jo, naj vstopi v hišo. Želela sem ji pomagati, zato sem jo vprašala, zakaj je tako žalostna. Povedala mi je svojo zgodbo, ki sem jo že poznala, saj mi je mami, ko sem bila majhna, velikokrat prebrala pravljico o Pepelki. Najprej nisem vedela, kako ji naj pomagam, a naenkrat sem se nečesa domislila. Peljala sem jo do sestrine sobe, kjer sva poiskali v omari primerno obleko. Pepelka se je v moji kopalnici uredila, moja mami ji je uredila lase, v katere ji je spela rdečo pentljo in moj ati je uredil Pepelkin prevoz. Poklical je kočijaža, ki je Pepelko z zlato kočijo odpeljal skozi predor na ples k princu. Ko jo je princ zagledal, ni mogel verjeti svojim očem, saj takšne lepotice ni videl še nikdar. Ko je zagledal Pepelko, je izpustil svojo plesalko in takoj zaplesal z njo. Ko je ura odbila polnoč, je morala Pepelka domov, a je na stopnicah izgubila čeveljček. S kočijo se je odpeljala do predora, kjer je pustila obleko, in se vrnila domov. Naslednji dan je princ iskal svojo izgubljeno plesalko. Prišel je v Pepelkin dom. Mačeha mu je ponujala obe svoji hčeri, a nobena ni bila prava. Ko je princ želel zapustiti hišo, mu je na roko sedel golobček, ki je imel v svojem kljunčku sporočilce, ki sem ga napisala jaz. V sporočilu sem princa želela opozoriti, da je v hiši še ena lepotica. Princ je šel v kuhinjo in videl svojo iskano plesalko. Odpeljal jo je v svoj grad, kjer sta se poročila in živela srečno do konca svojih dni.

SREČALA SEM PRAVLJIČNE JUNAKE

Sem Ela. Zelo rada berem pravljice.

Mamico sem vprašala, če lahko grem v knjižnico. Seveda mi je dovolila.

Ko sem vstopila v knjižnico, sem pozdravila gospo knjižničarko. Nato sem se odpravila med knjižne police in si poiskala knjigo. Knjig je bilo veliko. Nekatere so bile o živalih, druge o naravi in tretje o čem drugem. Ustavila sem se pri knjigi o princeskah, saj jih imam zelo rada. Izposodila sem si knjigo z naslovom Lepotica in zver.

Ko sem prišla domov, sem takoj začela brati knjigo. Bila je zelo zanimiva. V knjigi nastopa princesa Bela, ki pa živi pri zveri. Zelo je žalostna. Želela sem spoznati lepotico.

Bil je jasen večer in skozi okno sem gledala zvezde. Potem se je nekaj zasvetilo in videla sem zvezdni utrinek. Takoj sem si zaželela, da srečam lepotico v pravljici in želja se mi je izpolnila.

Pojavila sem se v temni sobi. Ob postelji sem zagledala deklico, ki je jokala. Bila je lepotica. Stopila sem k njej in jo pobožala. Zelo je bila vesela, da sem prišla. Povedala mi je vse o zveri. Tudi mene je bilo strah, vendar sem hotela pomagati. Sama sem šla k zveri in potrkala na vrata. Bila je strašna. Mislila sem, da mi bo kaj naredila, zato sem hitro stekla k njej in jo objela. Zver je naenkrat postala prijazna in spremenila se je v prelepega princa. Tudi vsi predmeti v gradu so bili rešeni. Poma-

Maj Žibert, 3. B

gala sem uničiti čarovnijo. Vsi so bili srečni, tudi jaz. Poslovala sem se in zamižala. Ko sem odprla oči, sem gledala skozi svoje okno in zvezdice so se lesketale. Prepričana sem bila, da so to moji prijatelji iz knjige. Zelo jih bom pogrešala, vendar vem, da me lahko vidijo vsak jasen večer, ko so na nebu zvezde. Lahko noč.

Ela Holc, 3. b

POTOVANJE V PRAVLJICO

Sem Hana. Povedala vam bom svojo dogodivščino.

Začelo se je tako. Odpravljala sem se domov. Pred tem sem si v knjižnici izposodila knjigo z naslovom Strašni gozd. Takoj me je pritegnila.

Ko sem prišla domov, sem jo takoj pričela brati. V knjigi sem brala o deklici, ki je živela v gozdu, v katerem se je zelo dobro počutila. Deklici je bilo ime Lara in gozd, v katerem je živela, ni bil navaden gozd, znal je namreč govoriti. Nato se je nekaj zgodilo in gozd, ki je bil lep, miren in tih, se je spremenil v strašni gozd.

Ko sem tako zavzeto brala in komaj čakala, kaj bo pisalo na naslednji strani sem bila presenečena. Stran je bila prazna, brez besedila. Naenkrat pa sem iz knjige zaslišala Larin glas, ki mi je sporočil, da se dogajajo čudne reči. Prosila me je za pomoč in me povabila v pravljico.

Saj bi šla v pravljico, ampak nisem vedela kako? Malo sem pomislila in se spomnila. Lahko bi si le zaželela, da bi odšla v pravljico. Na glas sem izrekla željo in ta se je takoj zatem uresničila.

Presenečena sem se znašla v pravljici. Malo sem se razgledala naokoli in poskušala ugotoviti, kaj se je zgodilo. Naenkrat pa je vsa prestrašena pritekla deklica Lara. Povedala mi je, da gozd, v katerem živi, ni več prijazen, saj je uročen, ker je užalil čarovnico, ki je skrbela zanj. Ni hotel pospraviti in pomesti listja na tleh. Čarovnica ga je v trenutku začarala in mu odvzela spomin. Sedaj je bil gozd temen, umazan in nesramen in zelo se je upiral. Ni se hotel poboljšati, postal je mrzel in hudoben.

Ko sem vse to slišala, sem se prestrašila. Prišli sva do gozda, a ta naju je odgnal in nisva upali naprej. Lara je bila zelo žalostna, saj je bila v gozdu majhna hišica, v kateri je živela s svojimi starši.

Včasih je gozd njene starše presenetil z darilom, sedaj ju pa sili, da morata trdo garati. Lara je planila v jok in bilo mi je težko pri srcu. Odločila sem se, da ji pomagam in poiščem čarovnico.

Ta je živela v skali sredi gozda. Skala je imela velika vrata s ključavnico, ključa pa nisem imela.

Spomnila sem se, da sem v pravljici prebrala, da ima čarovnica tri ključe. En ključ

je bil skrit v reki, ki pa je bila čarobna, saj je bila neskončna in imela je zelo močan tok. Drugi ključ je bil skrit v velikem kupu hrane. Tretji ključ pa je imela čarovnica pri sebi, obešen je bil okoli njenega vratu.

Poskušala sem poiskati ključ v reki. Nisem imela druge izbire, kar skočila sem vanjo in plavala. Ampak tok je bil premočan. Ob robu reke sem zagledala upognjeno drevo. Zgrabila sem vejo drevesa in se močno držala, da se ne bi potopila v globino reke. Še sama ne vem, kako, ampak nekako mi je uspelo in našla sem ključ. Ta je kar lebdel sredi močnega toka in ni se potopil. Zbrala sem vse moči in se spopadla s tokom reke. Ključ je bil na varnem, v moji dlani. Bila sem srečna, da se mi ni bilo treba potopiti v kup hrane.

Nato sem poskušala vstopiti v gozd. Ta mi ni branil, verjetno zato, ker sem imela v roki ključ in je mislil, da sem čarovnica. Globoko v gozdu sem našla skalo. Odklenila sem vrata.

Ko sem stopala po dolgem hodniku, sem zagledala čarovnico, kako se guga v svojem gugalniku in pije čaj. Zelo je bila presenečena, ko me je zagledala, in ni mogla verjeti, da mi je uspelo najti skriti ključ. Rekla je, da to uspe le izbranim ljudem, zato mi je prisluhnila. Povedala sem ji, da je strašnemu gozdu zagotovo žal in da Lara ne more k svojima staršema, ki sedaj zelo trpita, saj ju gozd sili, da garata. Prosila sem jo, če bi gozd lahko začarala v takšnega, kot je bil nekoč. Ker je bila dobrega srca, je takoj privolila, saj se tudi sama ni dobro počutila, ko ga je uročila.

Čarovnica pa je imela eno zahtevo, ker je menila, da je kazen potrebna. Rekla je, da bo strašni gozd za kratek čas spremenila v mladeniča, ki ji bo pomagal pri hišnih opravilih. Tako bo odslužil kazen in nato ga bo rešila uroka. Zahvalila sem se čarovnici in hitro stekla do Lare ter ji povedala veselo novico. Skupaj sva se veselili.

Ko je strašni gozd odslužil svojo kazen in se tako pokesal ter se opravičil Larinim staršem in vsem drugim prebivalcem, ga je čarovnica ponovno spremenila. Gozd ni bil več strašen, temveč prijazen in ustrezljiv.

Vesela sem se vrnila v svoj svet. Knjiga se je nadaljevala in v delu knjige sem nastopala tudi jaz. Konec je bil srečen in zame je bila to najboljša knjiga.

Hana Holc, 5. A

OBUTI MAČEK IN JAZ

Nekega dne sem šel v knjižnico. Šel sem na otroški oddelek. Tam je bilo zelo veliko zanimivih knjig. Obuti maček me je zgrabil in vprašal, če lahko gre z mano domov.

Vprašal sem ga, zakaj. Povedal mi je, da ga lovi velikan. »Kakšen velikan?« me je zanimalo. »Ne mi reči, da ne poznaš moje zgodbe?!« je bil zaprepaden Obuti maček. Povedal sem mu, da je ne poznam. »Joj, daj hitro, skrij me,« mi je rekel Obuti ma-

ček. Rekel sem mu, da ne bom, dokler mi ne pove zgodbe. Milo me je prosil. »Tako se dogovoriva: jaz te skrijem, ti pa mi doma v zameno poveš svojo zgodbo.« »V redu.« »Potem pa hitro skoči v moj nahrbtnik.«

Obuti maček je bil zelo težak, zato nisem mogel teči. Kmalu je iz pravljice prišel še velikan. Hitro sem se skrila med knjige. Končno mi je uspelo zbežati. Ko sva prišla domov, se mi je zahvaljeval. Rekel sem mu, da naj zdaj pove svojo zgodbo. Obuti maček je rekel, da naj zakurim peč in naj skuham čaj. To sem tudi storil. Ko je bil čaj kuhan, sva sedla ob ogenj. Začel je pripovedovati svojo zgodbo. Medtem je velikan iskal Obutega mačka. Njegovi koraki so odmevali vse do moje hiše. Obutega mačka je skrbelo, da ga bo našel. Naenkrat so koraki potihnili. Z Obutim mačkom sva se ustrašila. Zaslišala sva godrnjanje velikana. Od same jeze, ker naju ni našel, je odšel nazaj v knjigo. Zelo nama je odleglo. Obuti maček je nadaljeval s pripovedovanjem.

Ko je končal, je tudi sam odšel nazaj v svojo knjigo. Njegovo knjigo rad preberem še danes.

Mark Tavčar, 3. B

Stina Lah, 5. A

TiaŠarač, 3. B

BALETKA LUNA

Luna je rada vadila balet. Ko je nekega dne spet plesala, je počakala očka in ga vprašala, če bi bil tudi on baletka. Podarila mu je plesno krilce. Luna in očka sta ugotovila, da sta dobra in sta se odločila, da pripravita predstavo.

Luna je nato odšla spat. Ko se je sredi noči zbudila, je prišla vila in ji podarila novo plesno krilce. Luna je naslednji dan plesala z novim plesnim krilcem.

Luna je odšla na baletne vaje. Po vajah so vsi odšli domov. In počil je lonec in pravlјice je konec.

Luna Žgalin, 1. a

POGUMNI VITEZ

Nekoč je živel fant po imenu Tobias. Doma je imel eno knjigo. Imenovala se je Pogumni vitez. Enkrat, ko je izbral to knjigo, se je zataknil v njo. V knjigi je bil oblečen v viteza. Hodil in hodil je po poti in končno našel pogumnega viteza. Postala sta najboljša prijatelja. Bojevala sta se s pošastmi in reševala ljudi. V mestu sta bila najboljša junaka. Enkrat sta šla v jamo in našla velikega zmaja. Zmaj je imel zelo močan ogenj. Skoraj sta umrla. V jami sta našla portal do Tobiasovega doma. Hitro sta tekla v portal. Kmalu sta bila doma. Pogumni vitez je rekel, da bosta tam trenirala, da bosta lahko ubila zmaja. Trenirala sta in trenirala, se sabljala in bojevala... Ko sta končala s treningom, sta šla nazaj v knjigo. Videla sta, da zmaj napada mesto. Pogumni vitez in fantek sta ubila zmaja in rešila mesto. Vsi so se veselili in zabavali. Prišel je čas, ko se je Tobias moral vrniti domov, zato se je od vseh poslovil z »adijo«. Potem je šel v portal in pristal doma. Vsi so bili srečni do konca dni.

Tobias Rec, 3. b

KAKO JAZ IN ZLATOLASKA REŠIVA RDEČO KAPICO PRED VOLKOM

Sredi mešanega gozda stoji stolp. V njem živi zlatolaska, ki je moja najboljša prijateljica. Dolgo se nisva videli, zato sem se odpravila k njej na obisk. Čvekali sva, medtem ko sva se sprehajali po gozdu. Zlatolaska je morala priti iz zaklenjenega stolpa, zato sem ji pričarala lestev. Ker je bila jesen, je bil gozd lepih pisanih barv. Na poti nazaj do stolpa, sva srečali najino še eno zelo dobro prijateljico, Rdečo kapico. Namenjena je bila k babici. Vsi poznamo pravlјico o Rdeči kapici in kaj se zgodi na koncu. Na žalost jo volk na koncu pravlјice požre. Z Zlatolasko sva jo hoteli opozoriti na volka, ki leži namesto babice v postelji in ji predlagali, naj ne gre do babice. Rdeča kapica je hotela rešiti vsaj babico. Vse tri smo skupaj odšle po lovca in ga prepričale, naj gre z nami do babice. Lovec se je preoblekel v Rdečo kapico in v pravem trenutku napadel volka in rešil babico. Iz njega smo naredili odlično volčjo obaro in se veselili do večera. Z Zlatolasko sva se poslovili in odšli proti stolpu.

Tam je splezala po lestvi nazaj gor. Jaz sem odčarala lestev in se vrnila domov. K Zlatolaski je kmalu zatem prišla čarovnica in ugotovila, da je čez dan pobegnila iz stolpa. V zemlji je namreč videla njene sledi. Ker je čarovnica mislila, da si je pomagala z lasmi, ji je njene dolge lase odrezala. Zlatolaska ni bila prav nič žalostna, ker je vedela, da ji lahko kadarkoli pričaram lestev. Pa tudi lasje bodo zrasli nazaj.

Nina Markež, 3. b

ROP V PEKARNI

Nekega dne, ko sem se zbudil, sem na prvi strani časopisa zagledal, da se je zgodil rop. Po natančnem branju sem izvedel, da so oropali pekarno. Poznal sem to pekarno. V njej sta delala Rdeča kapica in volk. Pekla sta potice. Oblekel sem se in pohitel do svojega prijatelja Obutega mačka. Povedal sem mu glede ropa in predlagal, da primer skupaj razrešiva. Oba sva bila namreč po poklicu detektiva. Takoj sva se s tramvajem odpeljala do pekarne. Tam sta naju pričakala Rdeča kapica in volk. Ogladala sva si mesto zločina in našla rdečo, na vrhu ošiljeno kapo. Obuti maček je rekel, da je verjetno od kakega palčka. Nato sva se vrnila k meni domov. Spomnila sva se vseh palčkov, ki jih pozna. Obuti maček se je spomnil škrata Kuzme, jaz pa sedmih palčkov, ki živijo pri Sneguljčici. Najprej sva se sprehodila do Kuzme. Povedala sva mu, da raziskujeva primer. Vprašala sva ga, če je imel v zadnjem času kaj težav z denarjem. Povedal nama je, da ne. Nato sva ga prosila, naj si pomeri kapo, ki sva jo našla na mestu zločina, a bila mu je premajhna. Odpravila sva se do Sneguljčice in sedmih palčkov. Vprašala sva jih, če jim primanjkuje denar. Palčki so pritrdili. Vzela sva kapo in rekla, naj si jo pomerijo. Vsem je bila prav. Nato sva odšla domov k Obutemu mačku. Ponovila sva vse, kar veva in ugotovila, da je rop zakrivilo sedem palčkov s Sneguljčico. Vse sva poklicala, naj se zberejo pred občino.

Z Obutim mačkom sva razglasila, da je ropalo sedem palčkov in Sneguljčica. Najprej so zanikali, nato pa le priznali. Dobili so kazen, da morajo Rdeči kapici in volku v pekarni pomagati peči potice.

Bruno Bali, 4. a

RAČEK, ZMAJ IN MAJ

Zgodilo se je sredi vročega julija pred petimi leti. Praznoval sem svoj četrti rojstni dan. Povabil sem nekaj svojih najboljših prijateljev in zabavali smo se do poznega večera. Od vseh prijateljev sem dobil darila. Ko so vsi odšli domov, sem jih brž pogledal. Bilo je veliko sladkarij, avtomobilčkov, oblačil in dve knjigi. Srečen in zadovoljen sem šel spat.

Ponoči me je zbudil direndaj. Odprl sem oči in pogledal okrog. Na polici sem zagledal dve knjigi, ki sem ju dobil za rojstni dan. Knjigi sta žareli. Začudeno sem ju gledal in bil zelo prestrašen. Kljub temu sem knjigi vzel v roke. Prva je pripovedovala o zmaju, druga pa o grdem račku. Takrat se je zgodilo nekaj čarobnega. Odprl sem

Jana Sever, 8. A

obe knjigi in ven je skočil zmajček in veliko belo jajce. Jajce se je začelo premikati in pokati. Iz njega je pogledal majhen črn raček. Raček ni imel očeta in mame, zato sva z zmajčkom poskrbela zanj. Vsako noč sta me zmajček in raček zbudila in vsi trije smo se igrali. Včasih smo igrali košarko, včasih nogomet, pokazal sem jima tudi svoje znanje aikida. Mamici smo praznili hladilnik, saj smo bili lačni. Vsako noč smo se spomnili česa novega, a najraje od vsega smo se kopali v kopalni kadi. Raček je strašno rad plaval. Postali smo najboljši prijatelji.

A raček in zmajček sta rasla in rasla. Počasi je postajala moja soba premajhna in neke noči ju je očka odkril. Rekel je, da tukaj več ne moreta ostati. Bil se zelo žalosten. Očka in mamica sta rekla, da je najbolje, da ju odpeljemo v naravo. In tako smo ju odpeljali k velikemu jezeru v hribih. Slovo je bilo težko, vsi smo jokali.

Vsako leto me očka in mamica odpeljeta k tistemu jezeru. Tu in tam slišim zmaja, kako rjove v hribih in me pozdravlja, a videl ga nisem nikoli več. Na jezeru pa plava najlepši labod, ki vedno priplava k meni. Prinesemo mu tudi hrano in veselo prhuta s krili v zahvalo. Ugotovil sem, da pravi prijatelji ostanejo za zmeraj, tudi če jih ne vidimo vsak dan.

Maj Žibert, 3. b

ČAROBNA KNJIGA

Nekega dne sem z mamo in očetom odšla v knjigarno. V knjigarni sem občudovala pisane knjige. Ko sem šla mimo polic, sem začutila, da me je nekaj pobožalo po hrbtu. Obrnila sem se in zagledala čudovito knjigo z zlatimi platnicami. Takoj sem pograbila to zlato knjigo pravljic in si jo kupila.

Odšla sem domov in ponosno držala knjigo v rokah. Oče me je vprašal, če mi je knjiga zelo všeč. Od veselja sem kar zakričala, da mi je neznansko všeč. Mama me je pohvalila, da sem kupila za branje tako debelo knjigo.

Ko sem prišla v svojo sobo, sem se ulegla na posteljo in takoj pričela z branjem. Najprej sem prebrala zgodbico Rdeča kapica. Ko sem na ilustraciji pogledala volka, mi je ta pomežiknil. Začel se je premikati in premikati, dokler končno ni prišel iz knjige. Nato je poklical še vse druge pravljичne junake, ki so bili v knjigi. Ker sem se ustrašila, sem poklicala še mamo in očeta. Vsi smo bili osupli. Pravljični junaki so se nam prijazno predstavili. Tudi mi smo se predstavili njim. Vprašali so nas, če smo to pravljичno knjigo kupili. Pritrdila sem in vsi so bili neznansko navdušeni. Začudeno sem vprašala, zakaj so tako veseli. Odgovorili so, da so srečni, ker so knjigo kupili prijazni ljudje.

S pravljичnimi junaki smo se nato objeli in se poslovili. Vrnili so se nazaj v svoje zgodbe. Še prej so obljubili, da bodo spet prišli iz knjige. Še enkrat so povedali, kako veseli so, da smo knjigo kupili prav mi.

Tudi sama sem bila vesela in pridno sem brala naprej to zlato knjigo pravljic.

Zoja Filip, 3. a

JAN IN PRIJATELJI

Bila je knjižnica. V tej knjižnici so živeli pravljlični junaki vseh pravljic. Vsak je imel svojo zgodbo. Nekega dne je prišel v knjižnico fant, po imenu Patrik. V trenutku, ko je vstopil, so se vsa pravljlična bitja poskrila. Jan je dolgo dolgo izbiral knjigo, dokler ni naletel na njemu najbolj zanimivo knjigo z naslovom Mikec, Kikec in razigrani bikec.

Ves srečen jo je začel brati. Dlje časa, ko jo je bral, bolj se je smejal in veselil knjige. Pravljlična bitja so ga začudeno opazovala, nato pa se opogumila in pristopila. Zanimalo jih je, kaj je tako smešnega. Patrik je kmalu opazil pravljlične junake. Ni se jih ustrašil. Sprejel jih je za prijatelje. Odločil se je, da knjigo začne brati naglas in od začetka, da bodo tudi novi prijatelji uživali v zgodbici. Vsi so se zelo veselili in smejali ob branju knjige.

Od takrat se je Patrik vsak dan vrača v knjižnico k svojim novim prijateljem, kjer se skupaj veselijo in zabavajo ob branju pravljic.

Patrik Desku, 2. a

DEČEK TIM

Nekoč pred davnimi časi je živel deček Tim, ki ni vedel nič o knjigah. Pa tudi branje mu ni šlo.

Nekega dne, ko se je vračal iz šole domov, je na tleh zagledal neko knjigo. Pobral jo je, jo obrnil prav in prebral naslov tako:

»OS-PR-ŽE-K«. Kakšen naslov je to?!«

Ampak je vseeno odprl knjigo in nato je iz knjige pokukal Ostržek. »Kdo si ti?« je vprašal Tim.

»Jaz sem Ostržek. Kdo pa si ti?«

»Jaz sem Tim. Čakaj malo, nisi ti Ospržek?«

»Ne, jaz sem Ostržek.«

»Ali je tvoja knjiga zanimiva?«

»Ja. Zakaj je ne prebereš?«

»Ker... ker ... ker...«

»Boš povedal ali ne?«

»Ker ne znam brati.«

»Kaj!?!«

»Saj sem vedel, da se mi boš smejal.«

»Ne, ne, ne, nič hudega, ne skrbi. Mojo knjigo lahko prebereva skupaj.«

Darma Fenos, 3. A

Tjaša Preac Čeh, 3. A

Špela Hrnčič, 8. B

»Res? Mi boš pomagal prebrati tvojo knjigo?« je začudeno vprašal deček Tim.
»Jasno, z veseljem ti pomagam pri branju. Pa začniva.«
»Nek-obč ...«
»Ne. Ne-koč«.
»...je želel fakt ...«
»Ne, ne«, je rekel Ostržek. »takole poskusi: Nekoč je živel fant ... Skupaj beri besede.«

In res. Tim je dojel, da branje sploh ni težko in skupaj jima je šlo kot po maslu. Tako je Tim vzljubil branje in od takrat naprej zelo rad bere knjige. Najraje pa pravljice.

Tim Vinkler, 4. a

GAL IN NJEGOV PRIJATELJ MALI PRINC

Gal je na poti domov iz šole srečal dečka po imenu Mali princ. Pozdravila sta se in da bi se bolje spoznala, sta odšla na sok.

Mali princ je Galu razlagal o svojih potovanjih po najrazličnejših planetih. Gal ga je poslušal z velikim navdušenjem. Ravno takrat pa prileti v roke Malega princa pismo. Lisjak mu je s planeta B 612 pisal, da ga nujno potrebuje, ker ne zna spraviti ovac v vulkan. Mali princ je Gala vprašal, če želi iti z njim. Gal je seveda z velikim veseljem privolil. Tako sta odpotovala na planet B 612.

Ura je bila že pozno popoldan, ko sta tam končala z delom in napočil je čas, da se Gal vrne domov.

Poslovala sta se in si zaželela vse lepo.

Gal Kiar Žmavc, 1. b

TIMI, KAČA IN ZMAJ

Nekoč, pred davnimi časi, je živel Timi. Bil je močan fant. Nekega dne je šel v Afriko. Tam je srečal veliko kačo, ki ga je hotela pojesti. Ko je odprla gobec, se je zgodilo nekaj nenavadnega. Kača je izginila. Timi se je obrnil in za njim je bil velik zmaj. Timi je že hotel zbežati, nato pa se je spomnil, da ima meč. Izvlekel je meč in zmaja prestrašil. Rešil se je kače in zmaja, zato je zmagoslavno odšel domov in s tem je pravljice konec.

Timi Mlakar, 1. b

VILA NINA

Nekoč je živela vila z imenom Nina. Znala je pripraviti čudežne napoje. Imela je prijateljici Tino in Ivo. Skupaj so se zabavale. Za bolne živali so pripravljale čudežne napoje. Po njih so živali takoj ozdravele.

Nina Hodnik, 1. b

IZGUBLJENI DIAMANT

Nekoč je živela Tiana. Šla je v gozd, da bi našla svoj diamant, ki ga je izgubila. V gozdu je zašla v votlino. Tam je videla nekaj čudežnega. Pred njo so bila grajska vrata, na katerih je pisalo DIAMANTI. Vrata so se odprla, stopila je naprej in nenadoma je pred njo skočil škrat ter rekel: »Bolj počasi, deklica. Diamant je zdaj moj. Našel sem ga v gozdu. Če ga želiš dobiti nazaj, mi povej ime princese, ki je živela v visokem stolpu brez vrat, in vrnil ti bom tvoj diamant.«

»Hmmm,« reče deklica, »je bila to dolgolaska?«

»Ne,« odgovori škrat.

»Tiana pomisli in reče: »Je to Motovilka?«

»Kako si to vedela?«

Ker je Tiana ugotovila ime princese, ji je škrat moral vrniti njen diamant. Tiana se je zahvalila in se vesela vrnila domov.

Tiana Mlakar, 1. b

OBISK PRI SNEGULJČICI

Nekoč sem mislila, da je navaden dan. Nisem vedela, da se bo zgodilo nekaj, česar sploh nisem pričakovala.

Nekega dne sva z mamico odšli v gozd. Naenkrat sem na drugi strani gozda zagledala luč. Ko sem prišla do svetlobe, sem nenadoma padla v luknjo. Padala sem po rovu in se znašla v čudežni deželi. Ta me je takoj pritegnila, zato sem začela hoditi pa čudežnem gozdu. Kmalu sem zagledala hišo. Potrkala sem na vrata, a nihče mi ni odprl. Potrkala sem znova in vrata mi je odprla Sneguljčica. Vprašala me je po imenu in povedala sem ji, da sem Naja. Takoj sva se spoprijateljili in povabila me je na sprehod po gozdu.

Srečali sva srnico. Začela se je igrati z nama. Ko smo tako tekale, smo zagledale palčke. Bilo jih je sedem. Skupaj smo se odpravili na sprehod in med potjo je padla odločitev, da bi palčki živeli skupaj s Sneguljčico. Naenkrat smo zaslišali klice na pomoč. Sledili smo vpitju in prišli smo do luknje, v kateri smo našli zajčka, ki se je ujel v past. Sneguljčica je zgrabila liano in jo vrgla v luknjo. Zajček jo je zgrabil in izvlekli smo ga na varno. Ker je bilo že pozno, sem se spomnila, da moram domov.

Neja Gajzer, 3. B

Nina Urek, 8. A

Viktorija Svenšek, 8. A

Palčke sem prosila, da mi pokažejo pravo pot. Odpravili smo se nazaj proti rovu, skozi katerega sem padla. Tam smo se poslovili in zaželeli so mi srečno pot.

Mami me je že iskala, ko sem se vrnila nazaj v resničnost. Vprašala me je, kje sem bila, a ji nisem odgovorila. To bo za vedno ostala moja skrivnost!

Naja Škoda, 3. a

ČEBELA IN ŠKRAT NIKOLA

Čebela Adela je bila delovna čebela. Nabirala je cvetni prah in izdelovala pisane bonbone. Ko se je nekega dne vrnila z dela, je bilo v hiši vse razmetano, a v postelji sem spal jaz - škrat Nikola. Preden sem zaspal, sem pojedel vse bonbone, papirčke pa razmetal po tleh. Adela je vzela metlo in me napodila iz hiše. Za kazen mi je vzela še kapico.

Nikola Siračevski, 1. b

ENEJ, POGUMNI VITEZ

Nekoč je živel vitez Enej, ki je bil tako zelo pogumen, da se ga je bala tudi strela. Neke noči je divjala zelo huda nevihta. Ko je prišel vitez, so pobegnile strele, bliski in celo tema. Tako zelo so se ustrašili, da so naredil kar dan.

Enej Požun Krapež, 1. b

KO REŠIŠ GRDEGA RAČKA

Zjutraj sem se zbudil, se oblekel in šel v knjižnico. Hotel sem si sposoditi nekaj knjig, a žal so imeli le eno od tistih, ki sem jo želel - Grdega račka.

S knjigo sem šel domov in po poti srečal Supermana in Batmana. Naenkrat sem dobil krila in poletel za njima. Bila sta hitra, zato sem jima zaklical, naj me počakata. Vprašal sem ju, kam gresta. Odgovorila sta mi, da hitita rešit grdega račka. Kar naenkrat sem dobil tudi jaz moč in poleteli smo proti jezeru. Leteli smo pod nebom, videli morje, gozdove in naenkrat zagledali še jezero. V njem je bil sam grdi raček. Ko sem se približal, sem ga pozdravil in ga vprašal po počutju. Zanimalo me je tudi, zakaj vsi govorijo, da je grd, če pa je vendar tako lep. Ni mi odgovoril. Povedal nam je le, da potrebuje pomoč, ker se je zapletel v veje. Vsi smo mu priskočili na pomoč in ga rešili iz vej in vode. Naenkrat se je stemnilo. Batman in Superman sta izginila. Grdi raček je poletel in ugotovil sem, da je v resnici prekrasen labod.

Ostal sem sam in žalosten. Nato sem zaslišal ropot, ki me je prebudil iz sanj ...

Taj Rajh, 4. b

PRAVLJIČNI JUNAKI IN JAZ

Nekega večera sem bral pravljico o Petru Nosu. Zazdelo se mi je, da se je v knjigi premaknil. Pogledal sem bližje in švip ... padel sem v zgodbo.

Padel sem direktno pred Petra Nosa.

»Zdravo, kako ti je ime,« me je vprašal. Odgovoril sem mu, da sem Nik in da je on moj najljubši pravljичni junak. Peter Nos me je vprašal, če grem z njim v pravljico o Sneguljčici. Na poti mi je povedal, da ni lahko biti pravljичni junak. Ves čas moraš plačevati stiliste, najtežje pa se je sprehajati po rdeči preprogi. Vsi te fotografirajo in bliskavice ti slepijo oči. Končno sva prispela. Videla sva lepo hišo s prekrasnim vrtom. Pozvonila sva. Odprla je Sneguljčica in Peter Nos jo je vprašal po palčkih. Povedala nama je, da so v rudniku, zato sva se s Petrom odpravila proti rudniku. Med tem je Sneguljčica pojedla žareče jabolko. Ko smo se s palčki vrnili, smo videli Sneguljčico ležati na tleh. Vsi, razen mene, so jo poljubili, a se ni zbudila. Nato je mimo hiše pripeljala kočija, v njej pa je sedel princ. Poljubil je spečo dekle. Prebudila se je vsa nasmejana. Potem je močno zaropotalo. Kar naenkrat sem se znašel na svoji mehki postelji. Še danes mi ni jasno, kako se je vse to zgodilo. Preden sem tisti dan šel spat, sem prebral pravljico še enkrat.

Nik Tavčar, 4. b

SELINA SREČA ŽOGICA NOGICO

Nekoč je živel majhna deklica, ki ji je bilo ime Selina. Zelo rada se je sprehajala po gozdu in opazovala živali. Nekega dne, ko se je spet sprehajala po gozdu, je zagledala neko knjigo, ki je ležala na potki. Pobralla jo je in kar naenkrat je iz nje skočila žogica. Selina se je tako prestrašila, da je padla na tla. Ni vedela, kaj se ji je zgodilo. Čez nekaj časa je vstala in šla bližje pogledat, kaj je to. Bila je žoga, ki je imela noge, roke, oči, nos in usta. Selina jo je vprašala: »Kdo si ti?« Odgovorila je: »Žogica. Jaz sem Žogica Nogica in zelo rada se igram.« Selina ji je odgovorila, da se tudi sama rada igra. Nato sta se veselo igrali po gozdu, kjer sta srečali še lisico in veverico. Vse skupaj so se igrali igro »med dvema ognjema«. Ampak vedno je zmagala žogica Nogica, ker jo je bilo zelo težko zadeti. Nato so se igrali vsak dan.

Nekega dne pa se je Žogica Nogica izgubila. Odkotalila se je po gozdni poti in še do danes je ni nihče srečal. Če jo bo kdo kje videl, povejte to deklici Selini, ker je zelo žalostna, da je izgubila prijateljico Žogico Nogico.

Selina Murko, 2. a

PRINCESA ŽIVA

Nekoč, za devetimi gorami in desetimi vodami je živel kraljična po imenu Živa. Bila je ena od tistih kraljičen, ki so najraje na svetu brale, in vsak njen korak je bil s knjigo v roki. Ko se je nekega dne tako ponovno sprehajala, s knjigo seveda, je

Tea Berghaus Kosec, 8. A

zagledala vrata. Rekla si je, da bo vstopila, saj je bila tudi radovedna. Ko je prišla noter, je zagledala samoroga. Šla je bližje, ga pobožala in se obrnila, da bi šla nazaj domov. A vrat ni bilo več. Obrnila se je in zagledala dve vilinki, ki sta jahali pegaze. Rekli sta ji, da je v tem svetu princesa. A Živa si je kljub vsemu želela nazaj domov. Vilinki sta bili zelo prijazni, poiskali sta vrata, se trudili, da bi jih odprli, a ni in ni šlo. Vedeli sta, da vrata lahko odpre samo kraljica. Poiskali sta jo, a jih ta nikakor ni in ni hotela odpreti. Na koncu sta jo le prepričali. Medtem se je Živa izgubila nekje v gradu in vsi so jo iskali. Na koncu jo je našel služabnik Jaka in jo napotil proti vratom. Srečna se je vrnila domov. Rekla si je, da nikoli ne bo pozabila na vilinki in na dogodivščine za vrati. Vse se je končalo srečno in veselo. Živa pa je nadaljevala s tistim, kar je najraje počela - torej z branjem.

Živa Žnidarič, 2. a

PRAVLJIČNI POUK

Nekoč je za sedmimi jezери in tremi hribčki v neko šolo prišla deklica po imenu Kaja. Bila je dobre volje, saj so imeli naravoslovni dan. Imeli so predstavo o pravljici Janko in Metka. Kaji je bila ta predstava zelo všeč. Po predstavi so se vrnili v učilnice in si izdelali lutke glavnih junakov pravljice. Med izdelavo lutk je Kajo dvignilo v zrak in veter jo je ponesel v pravljico Janko in Metka. Ko je prispela, je videla, da gozdne živali napadajo Janka in Metko. Kaja je vzela veje, kamenje in jih

začela metati v živali, ki so zbežale. Glavna junaka sta se ji zahvalila in ji v zameno pokazala pravljичno deželo. Ko so prišli do čarovničine hiše, so pojedli nekaj slaščic in ji dali nekaj tudi za spomin. Tam so našli čudežni park, v katerem so se igrali. Nato so se vrnili v hiško Janka in Metke. Tam sta poiskala svoje družabne igre, pri katerih so se zelo zabavali. Zabavali so se do poznega popoldneva. Kaja je morala oditi, zato sta jo Janko in Metka spremljala do poti. Ko se je vrnila, so jo vprašali, kje je bila. Kaja se je le nasmehnila in jim odvrnila, da je imela čudovit dan, ki se ga bo večno spominjala.

Kaja Golob, 4. b

GOSPOD KOKOT

Branje mi omogoča brezmejno domišljijo. Nekoč me je ponesla v svet, v katerem sem bila čisto pravi petelin. Bilo je takole:

Nedolgo tega nazaj je živel, mogoče še danes živi, prijazen petelin. Bil je glavni petelin v celotnem kurniku, pravzaprav je bil glavni petelin na celotni kmetiji. Vsi so ga klicali gospod Kokot.

Nekega poletnega večera je petelin rekel: »Pripravite se! Danes bo huda toča ko, ko, ko.« In res je bila. Nihče na kmetiji ni ponoči spal. Vsi so se skrili v kmetovo hišo na varno. Ko se je zjutraj neurje pomirilo, so se odpravili ven. Petelin in kokoške so bili prestrašeni, saj jim je toča uničila kokošnjak. Petelin je rekel: »Tako ne bo šlo. Zdaj moram iti k zidarju po opeko ko, ko, ko, da zgradim nov ko, ko, kokošnjak.« Petelin je vzel samokolnico, se poslovil od kmetije in

urno in pogumno odšel na pot. Ni dolgo hodil, ko je na poti srečal kravo Metko. Krava Metka ga je ustavila in vprašala: »Kam se ti tako mudi s to samokolnico?« Petelin je povedal, da mora k zidarju po opeko ko, ko, ko, za svoj ko, ko, kokošnjak. Krava Metka je gospoda Kokota vprašala: »Ali lahko grem zraven?« Gospod Kokot je z veseljem povedal, da mu vsaka pomoč pride prav. Skupaj sta hodila, se smejala in pela, ko je k njima pristopil sosedov maček Oskar. »Kam pa vidva gresta, mjav?« Krava Metka je mačku Oskarju povedala: »Petelinu se je kokošnjak podrl in mora iti k zidarju po opeko.« Na koncu je še povedala: »Pridi še ti, vsaka pomoč nama pride prav.« Maček Oskar se jima je z veseljem pridružil. Skupaj so hodili, tu in tam pa so si še kakšno šalo povedali. Srečali so tudi raci Jano in Žano, ježka Jakoba in pujsa Lojza. Vsi so šli z gospodom Kokotom. Skupaj so hodili in se veselili. Tako super so se imeli, da sploh niso opazili, da se je zunaj že zmračilo, ko je gospod Kokot rekel: »Jojmene, je že tema, hitro poiščimo prenočišče, zdaj ne moremo nazaj!«

Malo naprej je stal zapuščen vikend, v katerem že dolgo ni nihče živel. Prišli so v vikend in se namestili. Gospod Kokot je šel v velik kup slame v dimniku, raci Jana in Žana sta šli v vedro vode za vrati, pujs Lojze je šel v predsobo, jež Jakob v lonec na štedilniku, krava Metka na teraso in maček Oskar na podstrešje. Ko so vsi zaspali, so slišali ropot vrat. V vikend so stopili bratje lopovi. Na hrbtih so imeli vreče denarja, zlata, ... Najstarejši je rekel: »Pridita, da si ta denar razdelimo. Tukaj lahko tudi prespimo.« Najmlajši pa je šel skuhat kavo, ki so jo prinesli s seboj. Na štedilniku je videl lonec, ampak ježa Jakoba ni opazil. Lonec je hotel očistiti, ko se je že v istem trenutku nabodel na ježevo bodico. »Av!« se je zadril najmlajši brat. Druga dva brata sta pritekla k njemu in ga nadrla: »Bodi tiho, hiše so v bližini, vsi nas lahko slišijo.« Najmlajši brat je povedal: »Nekaj me je zbodlo, ko sem čistil lonec.« Brata mu seveda nista verjela, zato sta se sama prepričala. Poskusil je srednji brat: »Av, av, av!« je kričal. Najstarejši brat mu je z roko prekril usta. »Tiho!« je rekel. »Še sam bom poskusil!« Najstarejši brat je porinil roko v lonec. Tudi on je začel kričati na ves glas: »Av, av, av!« Najmlajši brat je rekel: »Sem vama rekel, pa mi nista verjela.« Po hiši so pogledali, če je kje kakšno vedro vode. Našli so vedro z racama Jano in Žano. Po vsej hiši je bila tema, zato tudi rac niso videli. Roke so namočili v vodo, ko sta jih v prste ugriznili raci. Kričali so na ves glas in tekali. Naenkrat so prišli na teraso, pa jih je krava Metka vse zbrcala. Tekli so in tekli, dokler niso prišli na podstrešje. Niso vedeli, kako so se tam znašli, pa so hoteli iti nazaj dol, ko jih je maček Oskar prestrašil. Vsi so padli pod kamin, kjer se jim je petelin pokakal na glavo. Kričali so in tekali po hiši. Končno so prišli pred vrata, tam pa jih je prestrašil pujs Lojze. Bili so tako prestrašeni, da se sprva niti premikati niso mogli, potem pa so kar skozi okno pobegnili in kričali: »V tej hiši straši, straši!«

Živali so se zbrale pred vrati, ko je gospod Kokot oznanil: »Dobili smo hišo, pravo hišo ko, ko, ko in denar.« Vsi so se poveselili, potem pa so pozno v noč zaspali.

Zjutraj so se zbudili vsi dobre volje in veseli, nakar so poklicali še kokoške. Kokoške so popoldan prišle in se tudi one namestile v vikendu. In kdo ve, mogoče so še danes v tem vikendu, saj imajo vse, kar potrebujejo. Govori pa se, da so v vikend poklicali tudi kmeta. Lopovov pa ni nihče nikoli več videl v bližini.

KNJIGA, KI TE PONESE V SANJE

Ko sem prišla v knjižnico, sem si izposodila knjigo Sneguljčica. Potem sem šla domov. Doma sem se lotila branja knjige. Ko sem začela brati, sem se zamislila. Čez čas se je prikazal vrtinec in me ponese v knjigo.

Takrat sem videla pravo Sneguljčico s palčki. Sneguljčica me je vprašala, kako mi je ime. Povedala sem, da sem Ela. Vprašala me je, od kod prihajam. Rekla sem, da me je vrtinec prinesel v njeno knjigo, in da se nič drugega ne spomnim. Ona pa mi je povedala, da jo je v gozd pripeljal lovec in jo tu pustil. Takrat je zagledala hišico in vstopila. Nazadnje so jo našli palčki, saj je bila to njihova hiška. Nato mi je predstavila palčke, potem pa še živali.

Ko so palčki odšli v rudnik, sva ostali sami. Sneguljčica mi je povedala, da palčki pridejo domov ob sedmih zvečer. Morali sva jim kuhati, pospravljati in še veliko več. Ko je bila ura točno tri popoldan, je mimo okna prijahal princ na belem konju. Ko sem ga videla, sem to povedala Sneguljčici. Takrat je na vrata trikrat potrkal. Bil je tisti princ, ki sem ga videla. Obe sva šli odpret in ga povabili v hišo. Povedal nama je, da je iz sosednjega dvora in išče pravo princeso. Rekla sem mu, da sem jaz prava princesa. Princ me je pogledal v oči in mi verjel.

Sneguljčica, ki je bila zares prava princesa, je bila sprva razočarana, nato pa je rekla, da bo raje ostala kar pri palčkih. Ko so se palčki vrnili, sem jim zaupala, da se bom poročila in šla živeti s princem na dvor. Rekli so, da me bodo pogrešali in me povabili, da jih še kdaj obiščem. Kar verjeti niso mogli, da bo Sneguljčica ostala pri njih za vedno.

Prišel je dan poroke. Povabila sem tudi Sneguljčico in palčke. Vsi smo uživali na gostiji. Midva s princem sva nato srečna živela do konca svojih dni.

Ela Milošič, 4. b

VOLK IN SEDEM PALČKOV

Nekoč je živelo šest palčkov. Na robu gozda so si zgradili prijetno hišico. Nekega dne sem se sprehajal v bližini in ko sem stopil na njihovo dvorišče, sem se tudi sam spremenil v palčka. Od takrat sem živel pri njih. Ker nismo imeli dosti hrane, smo bili sesradani. Vsako jutro smo morali v gozd po hrano in tam nas je zmeraj čakal prijazen volk. Ta volk ni jedel mesa, ampak samo gozdne jagode, zato smo mu zmeraj ponudili košaro jagod. V zahvalo nas je branil pred hudobnimi volkovi. Bil je naš prijatelj.

Nekega dne smo ga povabili na večerjo. Povabila je bil zelo vesel. Naredili smo mu veliko presenečenje - veliko jagodno torto.

Volk je kmalu prišel. Ko je zagledal torto, so se mu začele cediti sline. Obliznil se je. Usedli smo se za mizo in vsak si je vzel košček torte. Bila je tako slastna, da smo kar celo pojedli. Zraven je vsak popil še kozarec jagodnega soka.

Volk je imel tako poln trebušček, da se ni mogel vrniti v gozd, zato je prespal pri nas. In od takrat tudi on živi z nami palčki.

Teo Vidovič, 2. b

PRAVLJIČNA NEZGODA

Na lep sončni dan sem šel v park. Tam so pobalini zažigali knjige. Hotel sem rešiti kar se rešiti da, a sem uspel iz ognja potegniti le eno knjigo. Vse druge so bile že zažgane. Knjigo, ki sem jo vzel, je govorila o Obutem mačku.

Zvečer, ko sem se spravljaj spat, je iz knjige skočil sam Obuti maček. Obstal sem odprtih ust. Naslednji dan sem z njim postal že pravi prijatelj. Skupaj sva odšla na kraj, kjer so prejšnji dan zažigali knjige. A kaj sva doživela. To so še vedno počeli. Nekje so prišli do novih knjig. Z Obutim mačkom sva se skrila in čakala, da končajo. Ko so končali, so odšli v knjižnico, kjer so ukradli nove knjige. Ko so jih basali v vreče, sem videl, da iz knjig gledajo obrazi pravljličnih junakov. Zjutraj sva bila z Obutim mačkom spet prva v parku. Naletela sva na kupe različnih knjig. Hitro sva zbudila vse pravljlične junake in skupaj smo čakali na pobaline. Kmalu so prišli. Pošteno smo jih prestrašili, še prej pa poklicali policijo. Ta je poskrbela, da so nepridipravi končali v zaporu, jaz pa sem dobil kar nekaj novih prijateljev.

Tristan Merc, 4. b

KO PRIDEJO PRAVLJIČNI JUNAKI

Bil je lep sončen dan, zato sem šla na plažo. Bila je prazna in tudi na vodi ni bilo nobene ladje. Hodila sem po pesku in se od samega dolgčasa usedla na skalo. Nekaj minut sem sedela tam, ko me je nekdo potrepeljal po rami. Obrnila sem se in zagledala Piko Nogavičko. Bila sem zelo začudena. Vprašala me je, kako sem, in odgovorila sem ji, da sem slabo. Pika je vedela, da zaradi dolgčasa, zato me je povabila smučat. Rekla sem ji, da ni snega. Začela se je hihitati, nato pa me je posadila na konja in rekla, naj zaprem oči. Storila sem tako in takrat je začelo močno snežiti. Pika me je odpeljala na velik hrib, kjer sva se lahko smučali. Prišla je še ena deklica. To je bila prijateljica Petra Nosa. Vprašala sem jo, kje je Peter, pa mi je z roko pokazala, da nas čaka spodaj pod hribom. Ko smo prismočali v dolino, je postajalo vedno bolj toplo. Tja so prišli še drugi pravljичni junaki: Obuti maček, Anica in Trnuljčica. Prišel je tudi volk. Vsi smo se prestrašili, a nas je pomiril in rekel, da nas ne bo pojedel, saj ima polno košaro dobrot. Imel jih je toliko, da smo si priredili piknik. Bilo je že pozno popoldan in pravljичni junaki so se morali vrniti nazaj v knjige. Tudi jaz sem pohitela, da sem bila doma, še preden sta se vrnila moja starša.

Lea Julijane Ljubec, 4. b

MOJ ROJSTNI DAN ...

Sem Eva. Nekega dne sem po šoli odšla v knjižnico. Tam sem si izposodila knjigi Grdi raček in Sneguljčica. Knjigi sem prinesla domov in ju položila na posteljo. Takrat sta iz knjige skočila grdi raček in Sneguljčica. Bil je moj rojstni dan, zato sta mi grdi raček in Sneguljčica pomagala pri pripravljanju. Sneguljčica je pomagala pri dekoraciji, medtem pa je grdi raček na skrivaj pojedel košček torte. Kmalu so prišli moji gostje. Predstavila sem jim moja nova prijateljca. Igrali smo se lov na zaklad, gunitvist in skrivalnice. Skrila sem se za knjižno polico in takrat je iz knjige skočila še Pepelka. Bila je v zlati obleki in mi voščila vse najboljše. Vsi trije pravljični junaki so se odločili, da to noč ne bodo prespali v knjigi, pač pa pri meni. Nato so mene in moje prijateljce naučili, kako narediti krono in zapestnico iz vrtnic. Imeli smo se odlično. Kmalu so moji gostje odšli, sama pa sem se z novimi prijateljci odpravila spat. Zjutraj so se mi pridružili pri zajtrku. Potem smo skupaj seštevali, odštevali, peli Sneguljčine pesmi in počistili hišo. Skupaj smo prebiralali tudi najrazličnejše zgodbe. A napočil je čas, ko smo se morali posloviti. Prijateljci so se vrnili v svoje zgodbe. Še prej pa sem od vsakega prejela lep spominek.

Izposojeni knjigi bom danes odnesla nazaj v knjižnico in si izposodila nove. Kdo ve, kateri pravljični junaki me bodo tokrat obiskali?

Eva Horvat, 4. b

KO SREČAM JUNAKE

Nekega dne sem šel na igrišče, a šment, bilo je zasedeno. Ko pa sem bolje pogledal, sem videl tam Supermana. Pozdravil sem ga, on pa mi je rekel, naj grem domov. Ker sem bil radoveden, sem ga vprašal, zakaj je prišel.

Odgovoril mi je: »Z Jupitra so pobegnili Joker, Turbo in pajki.« Nato pa je še zakričal »zdaj« in prikazali so se Batman, Ironman in Thor. Thor mi je povedal, da je Joker ugrabil Spidermana.

»Zdaj ga je treba poiskati,« je rekel Ironman. Odpravili so se, jaz pa sem jih vprašal, če lahko grem zraven. Vprašali so me, kaj znam. »Ojoj, saj vendar nimam nobene super moči,« sem pomislil. Kljub temu so me vzeli s seboj. Dali so mi pajkostrel. Pajke smo s pomočjo Supermanovega rentgenskega vida našli pod ptujskim gradom. Bitka se je začela. Ko sem pritisnil sprožilca na pajkostrelu, sem se od silne moči kar ustrašil. Pajkostrel je bruhal ogenj, vezal pajke in še in še. Zmagali smo. Veselili smo se, a veselje ni trajalo dolgo, saj so prišli Joker, Turbo in ogromen pajek. Ponovno se je začel boj. Superman se je ranil, a na srečo je imel pajkostrel tudi moč zdravljenja. Ko smo zmagali, smo Spidermana rešili. Super junaki so se veselili, jaz pa ne. Vedel sem, da morajo nazaj na Jupiter. Obljubili so mi, da me pridejo še kdaj obiskat. Pajkostrel sem lahko obdržal, pod pogojem, da ga ne sprožim, ko za to ni potrebe.

Nejc Rozman, 4. b

OSNOVNA ŠOLA
OLGE MEGLIČ
P T U J

Odgovorna oseba: ravnateljica Helena Ocvirk

Glavna urednica in idejni vodja: Alenka Kandrič

Mentorji literarnih del: Natalija Nežmah, Brigita Krajnc, Alenka Štrafela, Aleksandra Žarkovič Preac, Simona Truntič, Barbara Majhenič, Marjeta Kosi, Dejan Majcen, Darja Brlek, Vlasta Mlinarič, Alenka Kandrič

Mentorji likovnih del: Leonida Kralj, Barbara Majhenič, Simona Truntič

Lektoriranje: Vlasta Mlinarič

Grafično oblikovanje: Peter Majcen

Izdala: OŠ Olge Meglič Ptuj

ISSN 2463-9613 (spletna izdaja)

Maj, 2016